

<p>Modře označené štítky znamenají, že není zaplacené předplatné! Předplatné na jeden rok je 32,71+ 2,29 (GST) = 35 kan. dolarů Cena 1.40 + 0.10 (GST) = 1.50 dolaru.</p>	<p>Agreement # 40005374/ Registration # 09089</p> <p>Datum, dokdy jsou noviny předplacené, je v pravém horním rohu štítku!</p> <p>J Time Committed À dé lai convenu</p>	<p>Telefon: 416/530-4222 Fax: 416/530-0069 E-mail: abe@zpravy.ca abe@satellite1-416.com</p>
--	---	--

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 21.

(347.)

Vol. 15.

Thursday,

November 3,

2005

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

I na balkóně se mohou odehrávat příběhy...

...jak o tom svědčí poslední hra *Nového divadla* a jak o tom píše Věra Kohoutová na straně 4. Na snímku zleva: Pavel Novák, Dáša Beláčíková, Lenka Kymla (vpravo nahore) a Radka Tamchynová.

Chybí vám něco o Dušičkách?

Je tomu přesně třicet let. Bylo to podivné léto. Měl jsem v sobě spoustu energie a sebejistoty. Jednu neděli v červenci jsme si vyjeli na kole. Jen tak, že si zajedeme my dva, já s Petrovem z Prahy do Jičína a zpátky. Přesně dvě stě kilometrů, taková nedělní projížďka. Do Poděbrad jsme měli vítr v zádech. Zmákli jsme to. Trvalo to něco málo přes hodinu. V Poděbradech začal Petrov zaostávat.

Na štěstí tam byla objížďka. Vzal jsem to po objížďce a jeho jsem poslal po staré silnici. Měl jsem to o čtyři kilometry delší. Přesto jsem ho už u Čeněvse zase měl. Nemohl jsem jet pomalu, zkrátka to nešlo. Zatímco on jel do kopců těžce a neměl dost sil, já je překonával hravě. Když jsme se chvíli takhle trápili, rozhodli jsme se pro rozvod. Měl jsem výčitky svědomí, ale zase ne moc velké. Znal jsem cestu a šlapalo se mi velice dobře. Jel jsem napřed. Projel jsem Jičínem, minul Turnov, Mladou Boleslav. Energie bylo dost. Měl jsem plán, že dojedu na kraj Prahy a vrátím se zpátky naproti, abych Petrova doprovodil na posledním úseku, jemu pomohl a sobě uchlácholil svědomí.

Jenže vše skončilo jinak. Trochu jinak. Přesně jedenáct kilometrů za Mladou Boleslaví začalo něco řehat v kole. Řekl jsem sprosté slovo a zatím „...převodovka!“ Mýlil jsem se. Nebylo to kolo zadní, ale přední a nebyla to převodovka, ale prasklá osa, jak jsem se později dověděl.

Mezitím jsem však nevěděl chvíli vůbec nic. V hlavě jsem měl naprosto prázdno. Jen jsem viděl na silnici kaluž krve. Později jsem pochopil, že to se jednalo o krevní skupinu A rh +, čili že se jednalo o krev moji.

Pak jsem si vzpomněl, jak se jmenuji a že jsem ráno vyjel k Jičínu. Mezitím jsem slyšel hlasy. O tom, že ta sanitka nejede

a uvědomil jsem si, že mám pod hlavou pěknou deku.

V nemocnici mne nějak sešili, vyspravili mi díru mezi horním rtem a nosem. Pak se objevil vyčerpaný Petrov. Policajti ho rovnou nasměrovali do mladoboleslavské nemocnice. Čekala ho ještě cesta do Prahy, zatímco já jsem zamířil na druhé patro nemocnice. Po pár dnech se mě zeptali v nemocnici, jestli jsem měl vždy tak křivý nos. Řekl jsem, že nemám křivý nos. Službu konající doktor mne ujistil, že jsem ho možná neměl, ale teď že už ho mám a tak mne poslali na nosní do Kosmonos. Již vrátný na bráně tvrdil, že to nebude bolet. Děvčata ze zdravotní školy se smála a také tvrdila, že to nebolí. Přišel nějaký doktor, zřejmě komunista, protože mu všichni říkali „soudruhu“. Ten mně narval do zkrvaveného nosu kleště, chytil mne za frňák a začal lomcovat mojí hlavou a najednou vykřikl “teď zaskočil”. Omdlel jsem v několika dnech po druhém.

To nebylo to nejhorší, co se stalo toho léta roku 1975. Měsíc na to zahynula při leteckém neštěstí jedna moje známá.

V práci jsme měli hrozně hodnou paní doktorku, která mně řekla, že již mne nemůže nechat déle doma. To že by mohl udělat pouze doktor tzv. posudkář. Snad jediným světlým momentem v tu smutnou dobu byl festival v Českém Krumlově, který se konal v září.

Ve čtvrtek po něm jsem šel tedy k posudkáři a ten s okamžitou platností ukončil moji pracovní neschopnost. Stačil jsem zamumlát, jestli by to nešlo alespoň od pondělí, abych nemusel na vrty před víkendem. Tak mne ten humanista uschoopil od pondělí.

Jenže ani posudkáři nejsou všemocní a po čtyřiceti minutách pracovního procesu se uvolnila na věži vrtná tyč a její ostrá

hrana mi roztrhla ruku. Opět jsem putoval na nemocniční stůl, tentokrát ve Slaném. Nastalo šití a pracovní neschopnost. Jelikož to byl pracovní úraz tak pro změnu se stoprocentním platem.

Myslím si, že jsem se toho léta roku 1975 národním podniku Geoindustria jako vrtný dělník vyplatil.

A to jsem měl v tom roce ještě nevyčerpanou dovolenou. Tak jsem se dostal na Dušičky do Polska a náhoda tomu chtěla, že jsem se počátkem listopadu pohyboval v Czestochowé u svého přítele Janusze Hurníka.

Bylo to zvláštní, člověk přemýšlel o životě a smrti. Rodiny se na svátky sešly. Odpoledne se šlo na hřbitov. Chodilo se od hrobu k hrobu, vzpomínalo se. Utkvělo mi v hlavě, že se vždy zavzpomínalo, pokouřilo, nevím, jestli se někdy i něco vypilo. Skoro vždy se tam potkali známí. Překvapilo mne, kolik mladých lidí tam bylo pohřbeno. Většinou se zapálila svíce, položily květiny. Nikdo nikam nespěchal. Věčnost jakoby zpomalovala čas. Byla to zvláštní atmosféra, kterou jsem před tím neznal. Když jsme odcházeli v podvečer promrzlí ze hřbitova, bylo nad ním vidět podivnou záři od svíček a k nebi stoupal zvláštní teplý dým. Janusz pronesl památnou větu, kterou dodnes opakuji, když pijeme čaj, že teď bude *herbata a dobrá herbata není nikdy zlá*. V polském rádiu hráli Charlie Parkera, Jimi Hendrixe a Janis Joplin. Ti, kteří měli co říci i po smrti.

Měl jsem zvláštní pocit hloubky. Možná kvůli tomu létu, nevím. Hloubky, která mně na tomto kontinentě nějak chybí. Chyběla mně i v představení *Balkonové příběhy* Nového divadla. Možná, že to bylo právě tím, že byly Dušičky a mně v tom čase hlavně chybí, ti, co zemřeli.

Aleš Březina